

6. nedeľa pôstna

10. 4. 2022, 8:30 a 10:00 Nový kostol

Piesne: 350, 103, 224 a A30/Pašie

Liturgické texty: Matúš 21, 1-9

Modlitba pred kázňou: Duchu Svätý, Ty si Ten, ktorý pôsobíš v ľudskom srdci vieru. Otváraš Ho, aby do neho mohol vojsť Kristus. Otvor v tejto chvíli aj naše srdcia, aby mohol do nich vojsť Kráľ slávy. Amen.

Jeremiáš 17, 13-17

„13 Ty nádej Izraela, Hospodine! Všetci, ktorí Ťa opúšťajú, vyjdú na hanbu. Tí, čo sa odvracajú od Teba, zapísaní budú do zeme, lebo opustili Hospodina, žriedlo živej vody. 14 Uzdrav ma, Hospodine, a budem uzdravený, zachráň ma, a budem zachránený, lebo Ty si moja chvála. 15 Oni, hľa, hovoria mi: Kde je slovo Hospodinovo? Nech sa splní! 16 Nenaliehal som na Teba, aby prišla pohroma, a neblahý deň som si neželal. Ty vieš, čo vyšlo na moje pery, bolo to zjavné pred Tebou. 17 Nebuď mi postrachom; Ty si mi útočiskom v deň pohromy.“

Milí bratia a sestry,

každý, kto pozorne číta evanjeliá, si smie všimnúť jeden zaujímavý jav: **mnohé starozmluvné udalosti akoby sa zrkadlili v tom, čo koná v evanjeliách Pán Ježiš a Jeho učeníci.** Niekedy na dávne udalosti nadväzuje, inokedy ich prevyšuje a zase v ďalších prípadoch akoby sa stával ich správnym opakom.

Prednedávnom sme si hovorili o tom, ako bol Ježiš dokonalým naplnením toho, čo pokazil prorok Jonáš. V Ježišových výrokoch „Ja Som“, zase smieme vnímať odkaz na putovanie Izraela po púšti. Zvlášť evanjelista Matúš rád odkazuje na starozmluvné proroctvá. **Tak je Evanjelium vložené do kontextu starozmluvného diania...**

Niečo podobné smieme vnímať, ak spojíme prečítané slová z proroka Jeremiáša s udalosťami dnešnej Kvetnej nedele.

Tu ide doslova o dva protiklady. O dve veci, ktoré stoja proti sebe – Jeremiáš píše o tom, ako Izrael opustil Hospodina, odišiel od žriedla živej vody, a tým vyšiel na hanbu. Naopak,

evanjelium hovorí o tom, ako Boh medzi ľuďi vchádza a stáva sa ich slávou.

Sestry a bratia, **prorok Jeremiáš sa doslova pozerá na to, ako Boh odchádza spomedzi svojho ľudu.** Nie preto, lebo by to chcel On, ale preto, lebo Ho ľudia vylúčili zo svojich životov. Zradili Jeho zákon lásky a kadili mŕtvym modlám.

To potom prinieslo aj svoje celkom logické dôsledky. Nemusíme pri nich ani hľadať niečo nadprirodzené. Skôr je to prirodzený dôsledok toho, keď človek opustí Boží zákon a Jeho pravidlá pre život. Sám sebe sa stane hanbou. Upadne a nechá sa pohltiť hriechom.

O úpadku nám hovorí nielen Jeremiášovo proroctvo, ale aj Žalospěvy. Je to opis rozkladu – morálky, štátu, a napokon aj celého mesta Jeruzalem. Mesto, z ktorého odišiel Boh a Jeho zákon, sa mení na ruiny a v srdciach ľuďi vládne beznádej: *„Do zeme vnorili sa jej brány, skazil, dolámal jej závory; jej kráľ i kniežatá sú medzi pohanmi, kde nieto vyjavenia, ani jej proroci nedostávajú videnie od Hospodina. Na zemi sedia, mlčia starší dcéry Sion. Nasypali si prach na hlavu, opásali sa vrecovinou. Jeruzalemské panny zvesili hlavu k zemi.“* Takto je to opísané v Žalospěvoch.

Aj samotný Jeremiáš je z toho zničený. Vyznáva, že mu je ťažko o tom hovoriť. On na to nenaliehal a ani si to neželal. A predsa to musel zvestovať. Aj v jeho srdci je smútok, bolesť a strach z budúcnosti. Najradšej by svoju službu zanechal. Tak sa ho to dotklo a poznačilo to jeho srdce.

Kde ľudia vylúčia zo svojho stredu Boha, tam nastáva úpadok, rozklad, stráca sa pravá radosť a aj hrdosť. Jeruzalem doslova vychádza na hanbu. To kedysi krásne mesto prestáva byť slávou Izraela a stáva sa hanbou.

Bratia a sestry, **na Kvetnú nedeľu sme svedkami opačného pohybu – Boh v Ježišovi Nazaretskom vchádza do Jeruzalema, aby v ňom obnovil svoju slávu.** Aby viac nebolo toto mesto hanbou, ale slávou Božieho mena.

To predpovedá už Zachariáš vo svojom známom prorocte: *Preveľmi jasaj, dcéra Sion, zvučne plesaj, dcéra Jeruzalem! Ajhľa, tvoj kráľ prichádza k tebe spravodlivý a plný spásy, pokorný, sediac na oslovi, na osliatku, na mláďati oslice...*

Boh v Kristovi obnovuje to, čo pokazili ľudia. Hoci Ho vylúčili zo svojich životov. Hoci už nechceli, aby On kraľoval nad nimi a vyvolili si iných kráľov, ktorí ich zotročili, v Kristovi prichádza Boh do Jeruzalema, aby nanovo prebral vládu a vstúpil do životov jeho obyvateľov. Nerobí to však násilne, ale s pokorou vchádza sediac na oslovi, na mláďati oslice... Tak uzdravuje a zachraňuje svoj ľud a obnovuje jeho slávu.

Kvetná nedeľa nám tak rozpráva nádherný príbeh o Božej vernosti. O tom, že hoci my ľudia dokážeme tak mnohé veci pokaziť a zničiť, Boh je vždy pripravený ich v nás a medzi nami obnoviť. Neláme nad nami palicu. Pri Ňom nikdy nemôžeme povedať, že je všetkému dobrému definitívny koniec. Stále znova a znova obnovuje život svojho ľudu. Stále znova a znova vstupuje do našich životov, aby to, čo sme narušili svojim hriechom, napravil.

V podstate, **v týchto udalostiach smieme vidieť jadro evanjelia** – Pán Ježiš vchádza do mesta, napriek tomu, že vie, čo Ho tam čaká. Vchádza tam, hoci nielen za čias Jeremiáša, ale aj mnohokrát po ňom, ľudia v tomto meste opustili pramene živej vody a vyhnali zo svojho streda Hospodina. Ježiš prichádza, hoci si to Jeruzalemčania vôbec nezaslúžia. V udalostiach Veľkého piatku nielenže obnovuje to, čo kedysi pokazili, ale dokonale im prináša Božiu prítomnosť.

Sestry a bratia, **ako sa tento príbeh neustále opakuje aj v našich životoch!** Koľkokrát zabúdame na žriedlo živej vody. Koľkokrát od Boha utekáme. Zrádzame Ho. Doslova Ho vyháname, nielen hriechom, zo svojho života. A On stále znova a znova nám dáva novú šancu. Prichádza k Nám tíško a nenápadne, aby sa nás dotkol svojou milosťou. Príbeh Izraela je totiž tak trochu aj našim príbehom: **Boh napráva**

to, čo sme my pokazili. Boh koná opačný pohyb ako my – my utekáme od Neho, On nás hľadá a nachádza.

Pozývam vás k tomu, aby ste to prežili aj počas dnešnej nedele. Aj vo Večeri Pánovej, ktorú budeme o malú chvíľu sláviť. Boh chce tíško a nenápadne, v podobe svojho slova, chleba a vína, vstúpiť do našich životov.

Amen.